

יוחן ע"י סוכל עיין הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyom.il

חולין דף כג.

המביא קרבן החייב בנסכים מכבש או מאיל או מפלגס, מה הם נסכיו?

שמן	סולת	יין	
רביעית ההין - ג' לוג	עשרון	רביעית ההין - ג' לוג	כבש - בן שנה
שלישית ההין - ד' לוג	ב' עשרונים	שלישית ההין - ד' לוג	איל - בן שנתים
לר' יוחנן: ד' לוג לבר פדא: ספק וכדלהלן	לר' יוחנן: ב' עשרונים לבר פדא: ספק וכדלהלן	לר"י: שלישית ההין - ד' לוג ¹ לבר פדא: ספק וכדלהלן	פלגס - בן י"ג חדש

חולין דף כג:

לפי הספק של ר' זירא בדברי בר פדא, כמה נסכים מביאים בפלגס?

לפני שהוא בריה בפני עצמה	לפני שהוא כבש	לפני שהוא איל	
----- ³	יין ושמן: ג' לוגין סולת: עשרון	יין ושמן: ד' לוגין ² סולת: ב' עשרונים	אם בפלגס יש - ב' ספקות
אינו מביא כלל ⁴	יין ושמן: ג' לוגין סולת: עשרון	יין ושמן: ד' לוגין סולת: ב' עשרונים	אם בפלגס יש - ג' ספקות

¹ ר' יוחנן דריש מקרא ד"או איל" לרבות פלגס שהוא בריה בפני עצמה שנסכיו כנסכי איל. ובר פדא חולק, וסובר שפלגס הוא ספק כבש ספק איל, וכדלהלן.

² כן הוא הפשוטות, אכן יעויין בתוס' (ד"ה דאמר) שביאר, דדוקא גבי יין אפשר להביא ולהתנות כנ"ל, אולם לגבי השמן והסולת אי אפשר, דהא כבר נתבאר שנסכי כבש הם עשרון סולת וגי לגוים שמן וא"כ בלילתו רכה, ואילו נסכי איל הם ב' עשרונים וד' לוגי שמן ובלילתו עבה, ותנן במנחות "ריבה שמנה או שחיסר פסולה", והיינו שלא יכול להביא מנחה עבה לכבש או רכה לאיל. וביארו תוס', דעל כרחו מביא ב' מנחות בשני כלים ומתנה. ר"ל שמביא נסכי איל בכלי אחד, ונסכי כבש בכלי שני ומתנה שאחד הוא לחובה ואחד לנדבה. [ועולים כולם כליל, דאף דמנחת נדבה נקמצת ומנחת נסכים אינה נקמצת, מ"מ כאן שגם את המנחת נדבה הוא מביא בתורת מנחת נסכים - דינה כמנחת נסכים שאינה נקמצת.]

³ פ"י, הסתפק ר' זירא בדעת בר פדא הסובר שפלגס הוא ספק, האם יש בו רק ב' ספקות: ספק איל ספק כבש, וא"כ מביא נסכי איל ומתנה ואומר אם הוא איל כולם לחובתו ואם הוא כבש, הלוג המיותר יהיה לנדבה. ואע"ג שא"א להתנדב לוג אחד אלא או כנסכי איל או ככבש [או כפר], כאן כיון שקרב יחד עם הגי' לוגים האחרים - מותר. ומבואר בתוס', שמנסכים להם כפי דינם, לר"ע לספלים ולר' טרפון לאישים. עכ"פ לפד זה אין לנו ספק אם בריה בפני עצמה.

⁴ לפד השני יש בפלגס ג' ספיקות, והיינו שמוסיפים להסתפק שמא הוא בריה בפני עצמה, ולבר פדא דלא דריש לדרשת "או איל" כר' יוחנן לרבות פלגס לנסכי איל, א"כ לפי ספק זה שהוא בריה בפני עצמה - אינו מביא נסכים כלל, דרק איל וכבש נתרבו לנסכים. ולכך המביא פלגס לבר פדא, יביא נסכי איל ומתנה ג' תנאים, אם הוא איל - אלו נסכיו, ואם הוא כבש - הנסכים הצריכים לכבש יעלו חובה והשאר לנדבה, ואם הוא בריה בפני עצמה - הכל לנדבה. [ובעי ר' זירא בסוגיין על פי שיטת בר פדא, בנודר עולה או כבש או איל ומביא פלגס, מה דינו, האם נאמר כצד שיש בפלגס רק ב' ספקות - ספק כבש ספק איל - יצא ידי חובה ממה נפשך, אולם אם לבר פדא יש ג' ספקות, דשמא הוא בריה בפני"ע - אינו יוצא ידי חובה - דלא הביא לא כבש ולא איל].

חוקן ע"י סוכל עיין הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים • מיקוד 91430

טל/פקס 6515004 (אחה"צ) daf@dafyom.il

חולין דף כג:

שיאור [היינו שיצא מכלל מצה ולכלל חמץ לא בא], מה דינו?

אליבא דר' יהודה	אליבא דר' מאיר	
מצה מעליא ¹	חייב מלקות	שיאור דר"מ - שהכסיף פניו
פטור ממלקות ²	חייב כרת	שיאור דר"י - נסדק כקרני חגבים

האומר הרי עלי לחמי תודה מן החמץ או מן המצה, והביא שיאור, האם יצא ידי נדרו?

אליבא דר' יהודה	אליבא דר' מאיר	
יצא - דהוי מצה	יצא - דהוי חמץ ³	שיאור - שהכסיף פניו
ספיקא דר' זירא ⁴	יצא - דהוי חמץ	שיאור - שכקרני חגבים

¹ אמנם כתבו התוס' בד"ה אי, דבכל אופן מדרבנן אסור לאוכלו, ומ"מ מזה שמותר בהנאה לתת אותו לפני כלבו, ש"מ דמצה מעליא הוא.

² ר' יהודה ס"ל ב' קולות בשיאור, חדא דמה שקורא ר"מ שיאור (- שהכסיף פניו) לר"י הוא מצה מעליא. ועוד שס"ל דמה שכן נקרא כבר שיאור לשיטתו (- כקרני חגבים) אין בזה חיוב מלקות כסברת ר"מ, אלא רק איסור.

³ ואף שאינו בכרת אלא במלקות, מ"מ שפיר מיקרי חמץ, רק שאינו חייב כרת דהוא חמץ נוקשה, כן פירש"י (ד"ה חמץ הוא). אמנם התוס' (ד"ה ואין) צדדו בזה, ורצו לומר בהתחלה שכוונת הגמ' דפשיטא שלא יצא ידי מצה דהרי חייב על זה מלקות. אבל אין כוונת הגמ' שיצא ידי חובת נדרו מדין חמץ, דשמא דוקא גבי פסח יש ריבוי. ודחו, דגם גבי מנחות אמרינן דהוי חמץ, וס"ל דיש שום ייתור בתודה ובמנחות דחמץ נוקשה חשוב חמץ לגבם. (אף שאין להביא לכתחילה חמץ נוקשה).

⁴ דר' יהודה אמר שבשיאור דקרני חבים מצד אחד דינו שישרף ומצד שני קאמר שהאוכלו פטור, וא"כ יש להסתפק בשיטתו האם ס"ל ששיאור הוי ספק מצה ספק חמץ ולכך ישרף, אולם לחייבו א"א דהוי התראת ספק - ולפ"ז הנודר דלעיל שהביא שיאור יצא ידי נדרו ממ"נ. או דלמא ר' יהודה ס"ל ששיאור הוי בריה בפני עצמה כלומר לא חמץ ולא מצה - ולפ"ז הנודר דלעיל לא יצא בו ידי חובה כשהביאו לא משום חמץ ולא משום מצה.